

והוא וידע שהעפס ג"כ מחדין שיעשקו עליו. חלח
העענה לקח צדו. והיינו ויקח קרח וק"ל :

ויקח קרח וחרגום ואיתפליג. ונראה לפרש עפ"י מ"ש
צליקוטי תורה כשתסור אותיות הצל ממשה כשאר

קרח כי הצל עם קרח גימ' משה. כי הצל הי' צו ליו
נילוים עוצים וס"ח רעים. וצמשה נחקנו כולם. וש"ח

סה"י מלך הרע נחגלגל בקרח סגיו' ש"ח עיי"ש. כמלא
כ"ז סה"י קרח טוב ולא חלק עם משה. ומילא הי'

שופע גם עליו חל"י נילוים עוצים של הצל. כמו
שנצוהר ששנים שיש להם מקור אחד נקראים אחד.

ואח"י חלק עלונו הש"ח נילוים שלו לצדו והיינו ויקח
קרח דהיינו שיתפליג ולקח הגיו' שלו לצדו וק"ל :

ויקח קרח. וצמרגום ואיתפליג קרח. ונראה
לפרש דהנה איתא צמרגום רצה בראשית צר

וכו' צעצל משה שנקרא ראשית. וכמו"ש וירא ראשית
לו כי שם חלקת מחוקק ספון ע"כ. ונראה דבזה

כחא וזה שנקטו צלסוכס כשעלה צרכו ליצרא העולם
כי רלון גימטרי' משה עם תכולל היינו דמשה הי' רלון

צמעה הצריאה. והנה מוצא צילקוט ראובני דהצל
וקרח גימטרי' משה והיינו אם הי' קרח מותנה צעז

היו מחקנים שניהם הרלון העליון אשר נצרא העולם
צעצורו. והיו שניהם ככללים צמשה כמו שחיתה

חחילה הכוונה. הצל כיון שקלקל קרח איתפליג קרח
והצל. ולכך הי' מה שהי' וק"ל :

ויקח קרח צו ילחר צילקוט פי' חוקת הציא פסיקחא
ו"ל ויקחו אליך פרה אדומה למה כחמר פי'

פרה אדומה אחר פי' קרח לפי שהקתמים העתרו לשחח
אח ארון שחמר צכחף יסאו. אחר קרח לא די

שחוליא אותי מכלל כחונה ומתכות. אלא גילח ראשי
ועשה אותי סכל. מיד נחקנא לנושה לערער חרי

והוא לא ידע חק פרה אדומה שהיא כפרה לכל ישראל
והיא תנו' לבאורה וזה ענין פרה אדומה לזה. ונראה

דהנה נחצאר צסם האר"י ז"ל העעם שליו' הקצ"ה
לגלח את הלויים. היא מעעם שהלויים הם מלך

הגבורות שהיא מלך הדין. ודינים נחמטכו למטה
ויהי ח"י כח צהקט"א להכיק הימנו. לכן לזה הקצ"ה

לגלחם עיי"ש. והנה גצי פרה אדומה ג"כ זה העעם
שליו' הקצ"ה לשרוף הפרה מעוס דהפרה רומזת לפי'

דינים היינו שכי פעמים ונלפ"ך כפולים. וה' אותיות
דמלפ"ך ק"ה עולה פרה וזה הקצ"ה לשנוף הפרה

להחתיק חריכים. וחלח היא עוצה גדולה לישראל.
והנה חתורה הקדושה ניתנה ג"כ מלך הגבורות.

ועכ"י כותנת עוז ומועלה מלך החקר. כמו"ש עיינו
אש

כלל ויתמחו כל העולם ע"י מפני שעשה רלון הש"ח
צמחר. והוא הפי' וזה אשר יצחר צו יקריב אליו וחזו

רק צמחר דהיינו לעתיד וכנ"ל וק"ל :

ויקח קרח וכו' ודחן ואצירים צני אליאצ ואון צן פלה
צני ראובן. פירש"י צני ראובן דחן ואצירים

ואון צן פלה. ועיי' צס"ח מה שפי'. ולפענר"כ דלכאורה
קסה אמאי גצי קרח חסיצ כל הדורות עד לוי דהיינו

צן ילחר צן קחה צן לוי. וגצי דחן ואצירים לא חסיצ
רק עד אליאצ. ומדלג האצות עד ראובן. לכך הי'

נראה דאון צן פלה הוא וזה שזכר צפרשה פנחס גצי
צני ראובן. לפלוא מושפחה הפלואי. וכחמר שם וצני

פלוא אליאצ. וצני אליאצ דחן ואצירים. וא"כ י"ל
דהך שחמר כאן צני ראובן קאי על אליאצ ופלה

סממה צני ראובן וכמלא לפי מ"ש הי' לפלוא שכי צנים
אחר אליאצ ואחר און וק"ל. אלא דלפי"י תיקסי חמאי

לא חסיצ צפי פנחס גצי צני פלוא דהי' לו צן ושמו
און. ולא קא חסיצ שם רק אליאצ לצדו. ולכך ל"ל

דהך פלוא לא הי' פלה המוזכר כאן. וא"כ תיקסי
קוסייחמו חמאי לא קא חסיצ הדורות עד ראובן כמו

גצי קרח. והנראה דהנה איתא צמפורסים העעם
על הדורות דקא חסיצ גצי קרח. דהיינו הפגם של

קרח שפגם ע"י החטא הי' הפגם מוגיע עד לוי.
וזה הפי' ציקס יעקב על עלמו שלא יזכר שמו צמחלוקחם

היינו שלא יגיע הפגם אליו ח"ו. וא"כ י"ל דזה דווקא
גצי קרח שהי' עיקר צעל המחלוקת. הצל דחן ואצירים

ואון צן פלה פירש"י שהם צעלום לא הי' להם שום
קבחה על משה ואהרן רק מחמת הסכינות שהי' צעז

ראובן שכן לקחה וצניו. כשתחפו עם קרח דחוי
לרשע ואוי לסכיניו. ולכך לא הי' החטא כ"כ גדול

עליהם שיגיע גם לאצותיהם דחוי כמו חכוסים לדבר.
לכך לא חסיצ אצותם וק"ל. וזה הפירוש שנקיים צני

ראובן. והיינו כמו שפירש"י שקאי גם על דחן ואצירים
היו זאת כמו חירון על החטא. העעם שחמחו מעוס

שהיו צני ראובן שהי' שכן לקרח וק"ל :

ויקח קרח עיין צמד"ר פי' י"ח צמחלוקתו של קרח
חמוקות צן יומן נשרפו וכצלעו. צמחלוקת חחית

דכח"צ ונשיהם וצניהם ועפס וכו' לכך כ' ויקח קרח
ע"כ והיא תמו'. ונראה דהעעם הוא שהקצ"ה עשה

זאת שהי' העונש גם על עפס הוא כמו שאמרו חכ"ל
דעד י"ג שכים החיטוק נענש צעון אצותיו. ולכך

מזכרין צמכת י"ג צרוך שפטרני מעונשו של זה וק"ל.
חמו הפי' של ויקח קרח דהיינו שלקח עמו הזכות של
ילחי חליו. שראה צרות"ק שלשלת גדולה שיולא